

ftabskontorer, giver en Indbøvelse i Regnskabsfager, som giver en Garanti imod Regnskabsuorden, naturligvis ikke imod forsættelig Regnskabsuorden. Endvidere forekommer det mig ganske naturligt, at ikke alene Regnskabsuorden findes forholdsvis oftere ved saadanne smaa og tilfældige Dppebør-felskontorer, men ogsaa, at det langt Bærrer, Kasse-mangel, findes forholdsvis oftere der, og hvorfor? Fordi Lønner er saa ringe, at man ikke kan være kræsen i Valget af, hvem man besætter saadanne Pladser med. Tror den ærede Drdsfører virkelig, at Folk, som kunne undvære 600 Kr., vilde for 600 Kroners Skyld paatage sig det Arbejde, der er forbundet med at være Skovkasserer? Nei, Forholdet er i Virkeligheden det, at man til disse Bestillinger maa søge Folk, hvis økonomiske Stil-ling er en saadan, at endog et saa ringe Vederlag er af en væsentlig Betydning for dem, og der tror jeg, at man jevnlig vil komme til den Erfaring, at Fristel-sen er større end Modstandærenen derimod. — Hensynet til Beboernes Liv ved Udstykningen af Forstkassererforretningerne vil jo, som det er den ærede Drdsfører bekendt, ogsaa kunne varstages paa anden Maade. Det er udtrykkelig angivet, at for det ene Distrikts, nemlig Kronborgs, Ved-kommende er det netop paatænkt at overføre Forst-kassererforretningerne til et andet Sted, og for øvrigt er det noksom bekendt, at Forstkassererens Virksomhed ikke blot indskrænkes sig til Virksomhed paa selve hans Kontor.

J. M. Hansen: Jeg har ikke Meget at sige, idet jeg er enig med den ærede Finantsminister og den ærede Drdsfører for Forslagsstillerne, som jo ogsaa ere enige i det Punkt, at der ikke kan siges noget Nyt fra nogen af Siderne, men at Sagen for saa vidt er udebatteret, og jeg skal derfor ikke gaa ind paa nærmere at berøre disse enkelte Punkter. Jeg vil kun, da jeg havde den Ære at være Drdsfører for de Lønningslove, hvoraf Loven af 2den Juli 1870 var den ene, og hvori der blev truffet den Bestemmelse, at det ved Embedsleddighed skal afgjøres, om en Amtstue skal nedlægges eller ikke, tillade mig at bemærke, at det var Forudsætningen fra vor Side i Ud-valget, at der kun i hvert Amt behøvede at være een Amtstue, og at det ligefrem var Mening, at hvor der var flere end een Amtstue i et Amt, burde den nedlægges ved Embedsleddighed. Naar det ikke ligefrem kom til at staa i Loven, at, naar der i et Amt var flere end een Amtstue, skulde de nedlægges, saa er det jo, som det ærede Thing og den ærede Minister meget vel veed, Tilfældet, at hvor modsatte Anskuelser staa bestemt imod hin-anden, kan man undertiden komme til en Over-enskomst paa en eller anden Maade, medens man fra begge Sider hver især beholder sin Mening om det paagjældende Spørgsmaal. Jeg huffer meget godt, at der var stor Tvivl, om denne

Lønningslov vilde kunne udfolde, hvorvidt man i det Hele vilde kunne enes om disse Bestem-melser, og jeg huffer meget godt, at dette endelig kun lykkedes, fordi Finantsministeren gik ind paa, at man skulde forbeholde Nedlæggelsen af disse enkelte Amtstuer, indtil Embedsleddighed fandt Sted, og at vi fastholdt vor Mening, at de vel skulde nedlægges, men at vi stolede paa, at vi i Frem-tiden vilde kunne sætte igjennem, hvad vi fandt var det Rette ved de enkelte Spørgsmaal, naar de kom frem. Det er saaledes min bestemte Overbevisning, at, idet man gik ind paa at for-beholde Spørgsmaalet om Amtsforsvalterembederne til Afgjørelse ved senere Lov, var det fra Udval-gets Flertals, og jeg tør ogsaa antage fra det Flertals Side i Thinget, der fulgte Udvalgets Flertal, den bestemte Mening, at man ved fore-kommende Leilighed vilde gjøre Sit til, at disse Embeder bleve nedlagte. Jeg vilde ogsaa meget holde paa, at man gaar denne Vej, thi jeg huffer meget godt, at man ved denne Leilighed nærmede sig noget mere til Ministerens Anskuelse om Stør-relsen af de Lønningsbeløb, hvorom der var Tale. Vi holdt paa, at Amtsforsvalterembederne i det Hele burde bortfalde, og da vi endelig lode os bevæge til at slutte os til Ministeren med Hensyn til Vedligeholdelsen af disse Embeder, forsaavidt der kun blev eet saadant for hver Amtsrædsstreds, lod man sig med Hensyn til Bestemmelser af Lønnernes Størrelse ligefrem drage noget videre end ellers paa Grund af denne Indrømmelse — saaledes betragtede vi den — om, at der kunde og burde blive Tale om at ned-lægge de Embeder, der oversteg det paagjældende Antal. Det er derfor sikkert, at vi den Gang gik ind paa en noget højere Lønning med Hensyn til disse Embeder, end vi ellers vilde have gjort, fordi man gik ud fra, at det for os formentlig overflø-dige Antal af disse Embeder vilde ved Embeds-leddighed blive nedlagt. Ogsaa denne Betragtning vil jeg her gjøre gjældende, thi bliver man efter-haanden ved Erfaring overbevist om, at de Ind-rømmelser, man gjør mod igjen at faae visse Ind-rømmelser fra den modsatte Side, altsaa at de Forudsætninger, hvorfra man gaar ud, ikke ville flaa til, idet man giver sine Indrømmelser, men man, naar Tiden kommer, at man skulde have Indrømmelser igjen, da fra den anden Side søger at stræbe hen til, at saadanne ikke blive givne, ja, saa kommer der derigjennem en Mistillid tilstede med Hensyn til saadanne særlige enkelte Afgjøl-fer mellem Regjeringen og Udvalget og de forskjel-ge Thing, som ikke kan have heldbringende Føl-ger for Fremtiden. Om man ogsaa kun nødvnun-gen fra en vis Side er gaaet ind paa en saadan Overenskomst, saa tror jeg, at man overfor hin-anden, bør stræbe paa Tro og Love at holde den, for ikke derigjennem at forhindre lignende Over-enskomster i Fremtiden.

Den ærede Finantsminister sagde, at